

Tabi László: Szerény ember

2011 június 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Este 11 után csengetésre riadtam. Magamra kaptam köntösömet, villanyt gyújtottam és kisettem ajtót nyitni. Blekk Vince állt ott, egyike távoli rokonaimnak.

— Felébresztettek... — mondta s hangja tele volt b?nbánattal — jaj istenem, hogy erre nem gondoltam...
— Sebaj — feleltem könnyedén (ha már egyszer felcsöngetett a pimasz) — fáradj beljebb, Vincém...
— Nem, nem... — tiltakozott hevesen — ?szintén szólva csak itt a lépcs?házban néztem meg az órát... Nagyon kés? van, bocsáss meg, megyek
— Ne izélj, Vince, gyere be, kapsz egy feketét...
— Nem, nem... A viláért sem... Kés?re jár, aludj tovább, öregfiú.
— Karonragadtam és becibáltam. Odatettem a spirituszlángot a lombik alá, hogy felmelegítsem a maradék felét.
Vince ült és hallgatott.
— Hogy vagy? — kérdezte kés?bb halkán, szemlesütve.
— Köszönöm, jól. És te?
— Én is jól. Jaj, de resteltem, hogy felébresztettek... Ha csak sejtettem volna, hogy alszol...
— Hagyd ezt a marhaságot — vágtam közbe, és mert megmelegedett a kávé, tölteni akartam neki. Alig emeltem csészéje fölé a lombikot, megragadta a karomat:
— Köszönöm, elég... — rebegte — ne fáradj...
— De hát még egy csöpp sincs a csészédben...
— Nem akarom elinni bel?led... Tudom, hogy kedveled a feketét...
— Marad nekem is...
— De eltehetted volna reggelre... Csak úgy beállítok ide és megiszom a feketédet... Bocsáss meg, öregfiú...

*

Rövid birkózás után megtöltöttem a csészéjét és odatartottam a cukortartót.

— Köszönöm, öregfiú... Ne... nem...
— Hát csak nem iszod keser?en?
— Nem akarlak megfosztani a cukrodtól... — mondta és vett egy csipetnyit — ritka kincs ez manapság...
Megkeverte a kávé és kortyolt egyet. Aztán tanácstalanul néztünk egymásra. Végre újra megszólalt, elvörösödve, halkán.
— Kérlek, ha nem haragszol, öregfiú...
— Parancsolj...
— Csak ha nem veszed rossznéven... Jaj, de resteltem...
Legszívesebben fejbevertem volna a gázórakulccsal ezt a szerény brigantit, ezt az udvarias dögöt, de türt?ztettem magam.
— Ki vele, Vince — biztattam.
— De igazán nem... Jaj de resteltem magam... Oly kínos... Szóval... Ha nem neheztelsz meg...
Minden porcikámban remegtem az idegességt?l.
— Beszélj már, no...
— Kérlek... Ha nem terhellek vele... De igazán, csak ha nem terhellek vele... Tudom, hogy nem illik... Szóval...
Az agyam lassanként megtelt vérrel. Éppen rá akartam rohanni, hogy átharapjam a torkát, amikor végre kibökte:
— Kérlek, öregem... Ha volnál kedves még egy kis cukrot a kávémba...

Aztán megitta kávéját és számtalan bocsánatkérés közepette távozott. B?nbánó zokogása még a földszintr?l is hallatszott.

Tabi László

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
